

Sygn. akt II S 21/12

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.A. Lech Lewicki (sprawozdawca)

Sędziowie: S.A. Barbara du Château

S.A. Bohdan Tracz

Protokolant: st. prot. sąd. Artur Trubalski

po rozpoznaniu w sprawie ze skargi oskarżonego **K. P.**

na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy IV K 296/10 Sądu Okręgowego w Lublinie bez nieuzasadnionej zwłoki

na podstawie art. 623 k.p.k. i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004r., Nr 179, poz. 1843 z późn. zm.)

postanawia

I. zwolnić oskarżonego K. P. od uiszczenia opłaty od skargi w całości;

II. oddalić skargę.

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 17 sierpnia 2012r. oskarżony K. P. domagał się stwierdzenia przewlekłości w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu sądowym w sprawie IV K 296/10 oraz przyznania mu od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwoty 8.000 zł tytułem rekompensaty za wystąpienie nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy. Wskazał, iż w dniu 25 stycznia 2012r. sąd okręgowy wydał wobec niego nieprawomocny wyrok, następnie przez okres sześciu miesięcy sporządzane było pisemne jego uzasadnienie, zaś po jego sporządzeniu oraz wniesieniu przez strony środków odwoławczych akta sprawy nie zostały niezwłocznie przesłane do Sądu Apelacyjnego w Lublinie i do dnia wniesienia przedmiotowej skargi znajdują się w sądzie pierwszej instancji.

K. P. wystąpił również o zwolnienie go od opłaty od skargi podnosząc, iż w zakładzie karnym jest zatrudniony nieodpłatnie i nie posiada środków finansowych pozwalających na uiszczenie powyższej należności.

W odpowiedzi na powyższą skargę pełnomocnik Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł o jej oddalenie. Podniósł, iż zarzut skarżącego dotyczący czasu w jakim zostało sporządzone pisemne uzasadnienie wyroku uznać należy za spóźniony, bowiem został zgłoszony już po dokonaniu tej czynności, a nawet po wniesieniu przez obrońcę oskarżonego apelacji od wyroku, zaś długotrwałość sporządzania uzasadnienia spowodowana była stanem zdrowia sędziego sprawozdawcy, który przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać trzeba, że wniosek K. P. o zwolnienie

od opłaty od skargi jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 623 k.p.k. sąd zwalnia osobę w całości lub w części od wyłożenia kosztów podlegających uiszczeniu przy wnoszeniu pisma procesowego, jeżeli wykazała ona, że ze względu na jej sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów wyłożenie ich byłoby zbyt uciążliwe. Mając na uwadze treść powyższego przepisu należało uznać, iż oskarżony nie jest w stanie uiścić opłaty stałej od skargi na przewlekłość postępowania, bowiem nie posiada żadnych środków finansowych i nie otrzymuje wynagrodzenia za pracę świadczoną w jednostce penitencjarnej, w której przebywa od 10 lipca 2007r.

Analiza treści złożonej przez K. P. skargi uprawnia do stwierdzenia, iż kwestionuje on sprawność toczącego się przed sądem okręgowym postępowania międzyinstancyjnego. Skarga została wniesiona po ogłoszeniu wyroku przez sąd pierwszej instancji i zanim akta sprawy wraz z wniesionymi apelacjami zostały przedstawione sądowi odwoławczemu, a zatem w toku postępowania którego dotyczyła i zgodnie z wymogiem określonym w art. 5 ust. 1 powołanej na wstępie ustawy. Wskazane przez skarżącego okoliczności odnoszą się do stanu istniejącego w chwili wniesienia skargi, a zatem - wbrew argumentacji autora odpowiedzi na skargę – nie można uznać jej za spóźnioną. Oczywiście jest, iż nie jest dopuszczalne badanie przewlekłości tych postępowań, które zakończyły się wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie, to jednak oskarżony nie kwestionuje przebiegu procesu z okresu zanim zapadł wobec niego nieprawomocny wyrok. Należy również podkreślić, że „sprawą” w znaczeniu przedmiotowej ustawy (art. 1 ust. 1) jest również postępowanie międzyinstancyjne (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 marca 2011r., II S 5/11, KZS 2011/5/61). Jednocześnie skarga dotyczy procedowania przez sąd okręgowy, co w myśl art. 4 ust. 1 ustawy uzasadnia właściwość sądu apelacyjnego do jej rozpoznania.

W złożonym piśmie, skarżący podniósł zagadnienie wymagające odniesienia się do niego w taki sposób, aby adresaci uzasadnienia mogli uznać twierdzenia i postawione tezy, które Sąd Apelacyjny przyjął za odpowiednio dowiedzione i uzasadnione. Inaczej mówiąc, że Sąd Apelacyjny respektował zasady logiki, w tym prawo racji dostatecznej. Zagadnienie to wiąże się z wykładnią przepisu art. 423 § 1 k.p.k.in fine, która to norma stanowi, że „...w sprawie zawilej, w razie niemożności sporządzenia uzasadnienia w terminie, prezes sądu może przedłużyć ten termin na czas oznaczony”.

W przepisie tym ustawodawca wypowiedział się, iż uzasadnienie wyroku powinno być sporządzone w ciągu 14 dni od daty złożenia wniosku o jego sporządzenie. Określił więc termin instrukcyjny, który może zostać przedłużony na czas oznaczony decyzją prezesa sądu.

Na tle stosowania tego przepisu mogą wyłonić się trudności interpretacyjne, czy mocą tego uregulowania prezes sądu uprawniony został do przedłużenia terminu na czas oznaczony jednokrotnie, czy też kilkakrotnie.

Wskazać zatem trzeba, iż ustawodawca tworzy prawo, a więc formułuje ogólne normy prawne „kodowane” w przepisach prawnych wyrażonych w języku prawnym odpowiednio usystematyzowanym. Wykorzystanie tych przepisów do ustalenia konsekwencji prawnych określonego stanu faktycznego należy do dziedziny stosowania prawa, a więc do dziedziny należącej do sądów. Przy stosowaniu i wykładni prawa ów sposób językowego wyrażania przepisów nie może być niezauważony i pominięty. Jednocześnie racjonalność ustawodawcy jako założenie wyjściowe rozumowania zakłada racjonalność aksjologiczną, polegającą na przyjęciu, że prawodawca kształtuje swe preferencje w sposób konsekwentny w całym akcie prawnym, co oznacza, że nie można tym samym sformułowaniami, określeniami, wyrażeniami zawartym w jednym akcie prawnym nadawać różne znaczenia. Stosując wykładnię językową sąd winien kierować się z jednej strony zakazem wykładni homonimicznej, a więc zakazem nadawania różnych znaczeń identycznym formom językowym, mówiąc jeszcze jaśniej nadawania wyrażeniom co najmniej dwóch różniących się znaczeń pomimo takiej samej ich pisowni i brzmienia, z drugiej zaś strony zakazem wykładni synonimicznej, nadającej to samo znaczenie różnym zwrotom. O wadze powyższych reguł świadczy nadanie im rangi zasady techniki prawodawczej mocą rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. § 10 załącznika do tego aktu prawnego stanowi, iż „do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami” (Dz.U. z 2002r., Nr 100, poz. 908).

Ten dłuższy wywód teoretyczny był niezbędny, aby wykazać, że wymienione zasady znalazły swój wyraz w kodeksie postępowania karnego. Konkludując dalej redakcja art. 423 § 1 k.p.k. koresponduje z innymi przepisami kodeksu, chociażby art. 411 § 1 k.p.k. czy art. 263 § 2 i 4 k.p.k., w których dla określenia powinności sądu ustawodawca używa tej samej formy czasownika (może odroczyć, może przedłużyć, może dokonać). Na gruncie stosowania tych przepisów powszechnie przyjmuje się, iż dana czynność może być podejmowana kilkakrotnie, o ile mieści się w granicach ustawowo określonego terminu.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny uznał za konieczne odniesienie się do stanowiska wyrażonego w piśmie Departamentu Legislacyjno – Prawnego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 12 lutego 2010r., zgodnie z którym wyjątkowość uregulowania art. 423 § 1 k.p.k. in fine przesądza o braku możliwości wykładni rozszerzającej tego przepisu, a tym samym skłania do przyjęcia, iż przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia wyroku może nastąpić tylko jednokrotnie. Jest to pogląd błędny. Nie można bowiem zgodzić się z założeniem, że omawiane unormowanie, dające prezesowi sądu możliwość przedłużenia terminu na czas oznaczony, stanowi wyjątek od ogólnej ustanowionej w powyższym przepisie reguły wskazującej na termin dwutygodniowy.

Przepis art. 423 § 1 k.p.k. odnoszący się do terminu sporządzenia uzasadnienia wyroku określa:

1. termin 14 dniowy od daty złożenia wniosku przez stronę,
2. termin 14 dniowy od daty ogłoszenia wyroku, gdy sąd ma obowiązek sporządzić uzasadnienie z urzędu,
3. termin oznaczony przez prezesa sądu na skutek uwzględnienia wniosku sędziego o przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia.

Taka redakcja przepisu pozwala na konstatację, iż ustawodawca rozróżnił trzy sytuacje odnoszące się do terminu sporządzenia uzasadnienia. Wskazanie tej ostatniej możliwości po średniku, a więc po znaku interpunkcyjnym rozdzielającym samodzielne pod względem myślowo – pojęciowym części wypowiedzi, oznacza równoważność wszystkich sytuacji określonych w tym przepisie. Stąd też żadną miarą nie można traktować opisanego w pkt 3 przypadku jako wyjątkowego. Wręcz przeciwnie stanowi on współzasadę względem sytuacji opisanych w pkt 1 i 2. To z kolei dezawuuje pogląd Departamentu Legislacyjno – Prawnego.

Podsumowując należy dojść do wniosku, iż w sprawie zawilej prezes sądu uprawniony jest do kilkakrotnego przedłużenia terminu do sporządzenia uzasadnienia, lecz nie w sposób dowolny, a mianowicie po spełnieniu następujących warunków:

- a) umotywowanie kolejnego wniosku sędziego innymi okolicznościami aniżeli te, które spowodowały niedotrzymanie dotychczasowego terminu,
- b) wniosek nie był w całości uwzględniony co do terminu, tj. w przypadku skrócenia wnioskowanego terminu przez prezesa sądu kolejny wniosek może zostać rozpatrzony pozytywnie choćby były podnoszone w nim wyłącznie te same okoliczności co uprzednio, termin przedłużenia w takim wypadku nie powinien przekraczać terminu poprzednio wnioskowanego,
- c) kolejny wniosek powinien być złożony przed upływem dotychczasowego terminu wyznaczonego do sporządzenia uzasadnienia (§ 283 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007r. Regulaminu urzędowania sądów powszechnych – Dz.U. z 2007r., Nr. 38.poz. 249).

Decyzja prezesa sądu w takiej sytuacji przybiera formę zarządzenia, którego podstawę prawną stanowią art. 423 § 1 k.p.k. w zw. z art. 93 § 2 k.p.k., a więc -wydanej w konkretnej sprawie karnej - decyzji procesowej.

Oceniając – z uwzględnieniem powyższych wywodów – zasadność złożonej przez K. P. skargi Sąd Apelacyjny ustalił, że w dniu 25 stycznia 2012r. zapadł nieprawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie, którym skarżącego uznano winnym popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k. (sygn.. akt IV K 296/10). Niezwłocznie po złożeniu w dniu

26 stycznia 2012r. przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku akta sprawy zostały przedstawione sędziemu sprawozdawcy celem sporządzenia uzasadnienia. Dnia 9 lutego 2012r., przy zachowaniu terminu z art. 423 § 1 k.p.k., do Prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie wpłynął wniosek sędziego o przedłużenie powyższego terminu do dnia 20 kwietnia 2012r., podyktowany skomplikowanym charakterem sprawy oraz faktem przebywania wnioskującego, od dnia 8 lutego 2012r., na zwolnieniu lekarskim z powodu urazu prawej ręki. Wniosek ten został uwzględniony poprzez przedłużenie terminu do sporządzenia pisemnych motywów wyroku do dnia 30 marca 2012r. Następnie w dniu 28 marca 2012r. sędzia wniosła o dalsze przedłużenie wymienionego terminu, do dnia 30 maja 2012r., wskazując na zawłość rozpoznawanej sprawy, w tym zwłaszcza obszerność zgromadzonego w niej materiału dowodowego. Dodatkowo podniosła, iż nadal przebywa na zwolnieniu lekarskim. Wniosek został uwzględniony zarówno co do zasady, jak i wskazanego w nim okresu. Kolejną decyzją prezesa sądu termin do sporządzenia uzasadnienia wyroku w sprawie IV K 296/10 został przedłużony do dnia 15 czerwca 2012r. Nastąpiło to na skutek złożonego w dniu 30 maja 2012r. wniosku sędziego, motywowanego - podobnie jak poprzednio - obszernością i złożonością sprawy, ale również dużą ilością innych spraw wyznaczonych do referatu sędziego w okresie przypadającym po powrocie ze zwolnienia lekarskiego, tj. po dniu 19 kwietnia 2012r. - tym razem wnioskująca zwróciła się o ustalenie określonego w art. 423 § 1 k.p.k. terminu na dzień 30 czerwca 2012r. Ostateczny termin sporządzenia na piśmie uzasadnienia wyroku w sprawie skarżącego został, decyzją prezesa sądu, określony na dzień 30 czerwca 2012r., o co sędzia sprawozdawca wnioskowała w dniu 13 czerwca 2012r. wskazując na aktualność argumentacji przytaczanej w poprzednich wnioskach. W dniach od 13 czerwca 2012r. do 26 czerwca 2012r. sędzia sprawozdawca ponownie przebywała na zwolnieniu lekarskim. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony oskarżonemu i jego obrońcy w dniu 9 lipca 2012r.

Poczynione ustalenia pozwalają na uznanie, iż kolejne wnioski sędziego o przedłużenie terminu do sporządzenia pisemnych motywów orzeczenia składane były w regulaminowym trybie, w tym zanim upłynął dotychczasowy termin wyznaczony do dokonania tejże czynności. Dwa pierwsze wnioski wprawdzie zawierały podobne okoliczności na ich uzasadnienie, to jednak z uwagi na charakter przyczyny, która spowodowała niemożność sporządzenia uzasadnienia w terminie, w postaci przebywania sędziego sprawozdawcy na zwolnieniu lekarskim spowodowanym złamaniem prawej ręki, a więc okoliczności, której daty ustania w dniu składania drugiego wniosku nie można było dokładnie określić, należy uznać je za usprawiedliwione. Kolejny wniosek z dnia 30 maja 2012r. podyktowany był dodatkowo znacznym obciążeniem sędziego w okresie bezpośrednio przypadającym po powrocie do pracy, związanym z koniecznością analizy materiału dowodowego w siedmiu innych sprawach wyznaczonych do jej referatu, w których w tym czasie (tj. w okresie od 19 kwietnia 2012r. do 30 maja 2012r.) zapadły orzeczenia kończące postępowanie oraz pełnieniem w dniach 7-8 maja 2012r. oraz 23 – 27 maja 2012r. dyżuru wydziałowego. Z powodu skrócenia przez prezesa sądu terminu wnioskowanego w dniu 30 maja 2012r. ponownie – w ostatnim z wniosków - argumentacji usprawiedliwiającej przekroczenie terminu dotychczas określonego pozostaje uzasadnione, zwłaszcza, że ostateczny termin sporządzenia pisemnych motywów wyroku został ustalony zgodnie z wnioskiem sędziego z dnia 30 maja 2012r. Jednocześnie mając na względzie to, że okoliczności usprawiedliwiające przekroczenie kolejnych terminów nie mogą zostać potraktowane – z punktu widzenia prognozowanego czasu ich trwania – jako nieprzewidywalne (do takich można zaliczyć np. niezdolność do służby z powodu ciężkiej choroby lub utraty sił), nie było celowe powierzenie, w trybie § 88 ust. 2 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych, sporządzenia uzasadnienia drugiemu sędziemu, który brał udział w wydaniu orzeczenia. Z drugiej jednak strony podkreślenia wymaga, iż okoliczności te wpływały w sposób niezależny od sędziego na terminowość pisania uzasadnienia w sprawie skarżącego.

Niewątpliwie sprawa K. P. jest sprawą zawilą, o złożonym stanie faktycznym, wymagającą pogłębionych rozważań, tak pod względem faktycznym, jak i prawnym. Wynika to zarówno z obszerności wyjaśnień oskarżonego składanych wielokrotnie w toku postępowania, a mających zasadnicze znaczenia dla rozstrzygnięcia, ale też obszerności zeznań świadków, którzy w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie przesłuchiwani byli kilkakrotnie, wreszcie z ilości i wagi sporządzonych w sprawie specjalistycznych opinii. Przestronny, zgromadzony w sześćdziesięciu tomach akt sprawy, materiał dowodowy powoduje, iż sporządzenie na piśmie uzasadnienia zapadłego w niej orzeczenia jest czasochłonne i wymaga dużego nakładu pracy.

To wszystko uzasadnia twierdzenie, iż spełnione zostały ustalone na wstępie przez Sąd Apelacyjny warunki zgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym przedłużania terminu do sporządzenia pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2012r., a długotrwałość ich sporządzenia podyktowana była obiektywnymi, niezależnymi od sądu okolicznościami, co nie pozwala na stwierdzenie przewlekłości w sprawie IV K 296/10 tego sądu. W świetle treści art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze (...) o przewlekłości postępowania można mówić wtedy, gdy trwa ono dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponieważ ustawa mówi o nieuzasadnionej zwłoce w rozpoznaniu sprawy, to wymaga zawinionego, nieusprawiedliwionego obiektywnymi przesłankami opóźnienia w podejmowaniu czynności przez sąd, o którym nie może decydować sam upływ czasu, czy też subiektywne odczucia skarżącego.

W ramach standardów rzetelnego procesu za niewłaściwą praktykę uznać natomiast należy, co jednak nie może decydować o samej zwłoce w procedowaniu sądu, brak informowania z urzędu strony procesu karnego, która w ustawowym terminie złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie jej pisemnego uzasadnienia wyroku, iż wykonanie tej czynności zostanie zrealizowane w konkretnym terminie. W niniejszej sprawie skarżący został poinformowany o dwóch tylko przypadkach przedłużenia powyższego terminu, co istotne nastąpiło to jednak z jego inicjatywy, a mianowicie w konsekwencji wystosowanego przez oskarżonego do sądu pisma.

Co się zaś tyczy zarzutów skarżącego odnoszących się do treści pisemnego uzasadnienia wyroku, tj. braku samodzielności jego sporządzenia poprzez „skopiowanie” pisemnych motywów orzeczenia przytoczonych w uzasadnieniu uchylonego uprzednio wyroku sądu okręgowego, podkreślić trzeba, iż zbadanie wskazanego w skardze postępowania możliwe było jedynie w aspektach jego sprawności. Natomiast niedopuszczalne jest żądanie skarżącego, ażeby w trybie niniejszej skargi - dotyczącej ochrony prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki - sąd dokonał oceny prawidłowości sporządzenia uzasadnienia przez pryzmat ewentualnego naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. Przepisy ustawy z 17 czerwca 2004r. nie stwarzają nowego środka zaskarżenia orzeczeń sądowych. Ustawa ta określając formy kontroli sprawności postępowania sądowego, nie zmieniła obowiązującego porządku prawnego w zakresie środków zaskarżenia i środków merytorycznej weryfikacji wydawanych przez sąd rozstrzygnięć. Jednakowoż podnoszone przez oskarżonego względy mogłyby stanowić przedmiot zarzutu apelacyjnego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego okres, który upłynął od złożenia przez obrońcę apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji do czasu przedstawienia wniesionych od tego orzeczenia środków odwoławczych Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie również nie może być uznany za nadmierny. W dniu 23 lipca 2012r. wpłynęły do sądu okręgowego apelacje obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Zawiadomienie o ich przyjęciu rozesłano stronom w dniu 31 lipca 2012r. z uwagi na oczekiwanie na ewentualną apelację nadesłaną pocztą przez prokuraturę. W dniu 27 lipca 2012r. akta przedstawiono sądowi apelacyjnemu z zażaleniem oskarżonego na zarządzenie z dnia 9 lipca 2012r. o odmowie przyjęcia zażalenia na decyzję prezesa sądu w przedmiocie przedłużenia terminu do sporządzenia uzasadnienia wyroku. Po zwrocie akt sądowi okręgowemu dołączono do nich apelacje obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, a następnie - w dniu 3 sierpnia 2012r. - ponownie przesłano akta sprawy sądowi apelacyjnemu, tym razem z zażaleniem oskarżonego na postanowienie w przedmiocie dalszego stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Ze względu na to, że w dniu 3 sierpnia 2012r. nie dotarły jeszcze do sądu wszystkie zwrotne poświadczenia odbioru zawiadomień o przyjęciu apelacji, akta przedstawiono tylko z zażaleniem pomimo tego, że przyjęte apelacje znajdowały się w aktach sprawy. Po rozpoznaniu ostatnio wymienionego zażalenia przez Sąd Apelacyjny w Lublinie i zwrocie akt, zostały one przesłane do Aresztu Śledczego w L. celem umożliwienia zapoznania się z nimi przez oskarżonego. W dniu 30 sierpnia 2012r. akta sprawy wraz z apelacjami zostały przestawione sądowi odwoławczemu.

Oceniając terminowość i prawidłowość procedowania sądu w dniach od 23 lipca 2012r. do 30 sierpnia 2012r. należy stwierdzić, że czynności podejmowane w tym czasie, także te w załatwieniu wniosków i pism procesowych oskarżonego, nie noszą cech przewlekłości, a to z uwagi zarówno na ich ilość i charakter, który wymagał przesyłania akt sprawy pomiędzy różnymi podmiotami, jak również nieznacznie przekraczający miesiąc czas ich trwania.

W opisanych okolicznościach pomimo, iż całe postępowanie międzyinstancyjne w niniejszej sprawie prowadzone było przez niespełna siedem miesięcy, Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał, iż nie doszło do naruszenia w nim prawa wnioskodawcy do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Dlatego też skarga została oddalona.